

Csépe Imre

Gödérszéli gondok

Nézem ezt a hólyagos két,
bütykös nagy kezet,
s a karcsúra kopott kemény
akácfa lapátnyelet,
mellyel tenyérbe írom a kint,
hogy szenvedek . . .

Karjaim, mint odvas fák,
eresen tartanak öt-öt ágat,
vérbimbókat olvasok
rajtuk tizenhármát,
míg a gödör szélén ülve
szívom a pipámat.

Kubikolok. Kell a kenyér,
éhes az asszony, a gyerek.
Kezeim, a fáradtan remegők,
belőle szegni alig mernek,
mert minden karéjnál
a több napok fenyítenek.

Fejemet lehajtom rájuk,
túrja a szél piszkos tincsem,
mélyről pattan a könny-göröngy.
s megdobom vele az istent,
mert teremtett szegényt,
nyomort és nincsent.

Lábam is, a repedt sarkam,
mindig a sarat tapossa,
ruhám csak egy rongy van,
az asszony rajtam foltozgatja,
hogy mindig így legyen,
ki az úristen akarja?

Bocskorban jártam iskolába is,
kapunktól az orra odáig ért,
apám sapkája alól lestem
a háború csak tőlünk szedi a vért,
s mi szó nélkül csorgattuk
lidérces álmokért.

Akkor is és most is bűnös vagyok,
nyomomban fájdalom szisszen,
hitem létráját az égnek döntve
térden is kerestem az istent,
ha van, szóljon, merre van,
s vegye el a nincsent.

Jólakni szeretnék már egyszer,
mint ott azok a nagyok,
kik lefetyelve mondják,
hogy: hagyok, hagyok,
mint tej felett a kutyák,
kikre az isten se acsarog.

(1944)